

misega püddanud, need pallugu sedda raskat
pattu föigest süddamest Jumala lähest andeks.
Meie kallis Õnnisteggia ei olle mitte pühha
ristmise sakramenti seadnud võera Jumala teis-
tuseks, waid meie laste hingे õnnistuseks.
Kaarle majas ollid kuriwad asjad, Jürri piddi
nuid föik ollema, perrenee ja sussare, agga ta
teggi sedda kuriwa süddamega. Saggedaste tulle-
tas ta Kaarle mele: „jättia kaardimängimist
ma h h a!“ Agga föik olli ilma asjata. Tem-
ma abbitaja olli omma nuttupäwade sees Õnnis-
teggiat tumdma öppinud, temmale nöös ta föik
omma kurbduist kaebada. Ühhel päeval tuli
Jürri perrenee jure ja ütles: „Seia majasse
ei wei ma ennam jäda, ni palju, kui minnu
wanna ihhule fetteks ja üllespiddamiseks tarvis
lähhäb, on mul, ja mahha maetud saan ma ka.“
Agga perrenee waatas kuriwa süddamega:
Sinnoga lähhäb föik on minne majast ja antme-
tist, jä mulle veel abiks majapiddamiseks ja
Jummalat palludes mehhe ja laste eest. Jürri

ütles: „Neh! elgu siis, tahhame veel katjuda.“
Ja pääriv päivalt pallusid perreneaene ja ka Jürri
et Jummal, kes innimeste süddamete nööd vob
fänata, ka Kaarlet wöttaks hukkatiuse te pealt
taggaži pörata.

Jumala ärratamise heal.

Viis aastat eellid pulma päivast sadik möda
läimud, kui Karel ühhel pühhapäwal jälle wanna
viisi järrel förtsi läks. Kiriku keldad hüüdsid
füllarahwast pühha kotta. Siit ja sealts nähti
mehhed ja naesed nored ja wannad pöldude
vahhelt kiriku pole ruttawad, et jaaksid parraast
istumist kantsli liggidale, kus wölkid üppetajat
heaste kuulda. Ka Karel ruttas minnema, agga
mitte kiriku waid förtsi, kus jubba temma sõb-
rad tedda ootsid. Vaene naene istus kuriwa
melega kirrikus. Üppetaja räkis Jumala hel-
dusest, ja kuddas temma föikidel omma abiga
liggi on, kes agga tedda ukslike süddamega